

Berendezett helyiségű ingatlanok üzletszerű bérbeadása általános forgalmi adó alá esik. (Közgazgatási Biróság 1075/1925. P. sz.) Panaszos a határozatot az 1921. évi XXXIX. t.-c 37. §-ának 15. pontjára hivatkozással támadta meg; vitatván, hogy az ott irt mentesítő ok forog fenn és az adókötelezettséget a T. 30. §-a általános szabálya alapján sem lehet megállapítani.

A panasz az üzletszerűséget elismeri, de vitatja, hogy adózó nem berendezett helyiséget adott bérbé. Berendezettség alatt azonban nem csak a teljesen bebutorozott helyiséget kell érteni, főleg nem üzleti helyiségnél és itt a berendezettséget megállapítja olyan egységes üzem és az egyes üzleti helyiségrészek használatát lehetővé tevő berendezések létesítése is, amelynél a kijelölt, átengedett területrészek egy áruház, vagy árucarnok külön részeit teszik, ahol az üzletszerű, foglalkozás-szerű tevékenység az egyes árusítóhelyek folytatólagos értékesítéséből áll.

A jelen esetben eljáró hivatal nagyrészt nem vitás tényként megállapította, hogy az adózás alá vont alkalmi egyesülés közös haszon és veszteségre bérbé vette a tulajdonostól a helyiséget, ezt az egységes helyiséget 47 területrészeire osztotta és ezekből circa 40-et egyes elárusítóknak fix összegért és ezenfelül a bruttó jövedelemből fizetendő percentuális részesedésért stb. stb. használatba adta.

Megállapította, hogy az alkalmi egyesülés átbocsátotta használatba a buffet-berendezést, a lámpákat, csillárokat, központi fűtőkészüléket, ventilátort, stb. és ezen tárgyak rendelkezésre bocsátásán felül, az egyes helyiségek tényleges és üzleti kihasználását lehetővé tevő berendezést létesítette. Nevezetesen megállapítja azt is, hogy a különböző kiárusítók az alkalmi egyesülés által az összes kis üzemekre egységesen megállapított „Fővárosi nagyárucarnok” elnevezés alatt működtek, saját cégüket ki nem tüntethették, az alkalmi egyesülés egységesen a fenti elnevezés alatt reklámozta az üzemet; egységes blokkot adott, amely csak utal az egyes fülkékre, sőt ezen túlmenően F. S ingatlan és árubizományi kereskedelmi ügynök, akinek neve alatt szerepelt az alkalmi egyesülés, mindenféle iparigazolványt az egységes üzem részére beszerzett és a területrészek bérbeadásánál az albérlőknek ezt is átbocsátotta, továbbá az, alkalmi egyesülés látta el fűtéssel, világítással, gondoskodott a tűzkár, betörés elleni és üzbiztosításról, valamint a még szükséges személyzetről, e végett alkalmaz egy szerelőt, egy fűtőt, egy mellék helyiség kezelőnőt, két portást, takarító és külön vagyonőrző személyzetet.

Mindez a hivatkozott törvényhelyben megkövetelt berendezettséget megállapítja és ezt nem dönti meg, hogy egyes sátrakat készítettek-e s ezt az albérlők készítették vagy vették kölcsön, lényegtelen, hogy az ellenérték a berendezés, vagy a helyiség használata címén adatott és hogy ezek között milyen arány volt, hogy a hirdetés, fűtés, világítás stb. díját az albérlők külön megfizették, sullyal nem bír, hogy a buffet berendezés, központi fűtés, csillárok stb. beszerzéseért az alkalmi egyesülés az előző bérlőnek készpénzt vagy más ellenértéket, sőt egyáltalán, hogy ellenértéket adott-e, lényegtelen, hogy jogilag lehet-e iparigazolványt hatályosan rendelkezésre bocsátani vagy sem, a lényeg az, hogy a fenti tények megállapítják, hogy berendezett helyiség üzletszerű használatba adása forog fenn.

A hivatkozott törvényhely nemcsak mentesítő, hanem adó alá vonandó tényálladékok is állapítván meg, nincs jelentősége azon kérdés vizsgálatának, hogy az itt körülírt tényálladék mennyiben vonható a T. 30. §-a alá. A bíróság csak arra mutat rá, hogy a forgalmi adó-törvény speciális terminológiája szerint, minthogy nem áruszállítás, a 30. §. 3. bekezdése értelmében vett munkateljesítménynek (szolgáltatétel) veendő egészen függetlenül attól, hogy magánjogilag a butorozott helyiség bérlete is bérlet és nem munkateljesítmény.